

وصعبني بعد وعصر مصر وجعلنا حصنة بيته وحراس خزيه وجعل لنا
 بيتا محجوبا وحرما انا وجعلنا الحكام على الناس في حياضنا الذي نحن
 فيه ثم ان ابن اخي هذا محمد بن عبد الله لا يوزن به فتي من قريش الا ربح
 به ولا يقاس به احدا لا عطر عنه وان كان في المال قل والمال بعد ورق
 ظل زابل وهو حائل محمد من قد عرفتم مراتبه وله رغبة في خديجة بنت خويلد
 ولها مثل ذلك وقد بدل لها من الصداق ما عاجله واجله من مالي وهو
 والله بعد هذا له بناء عظيم وخطر جليل شاع جنيم در ثانی عشرین
 جمادی الاول سنه ست و عشرين عام الفیل ذاق بود در وقت
 پیغمبر صلی الله علیه وسلم بیکرید و رسید با وجود او هیچ زن
 دیگر نتخواست چون پیغمبر علیه السلام شی و بختیاله شد فریش
 خانه کعبه را عمارت کردند و او را در آن کار حکم ساختند
 و حجر الاسود بر دست مبارک بردکن عرایقه نشانند بعد ازین
 بس قطعی کعبه در مکه بود دخل ابو طالب بخرجن و قائمی گوید
 پیغمبر صلی الله علیه وسلم علی کترم الله و حبه و عباس
 و جعفرنا از بسند و پرورش کرد تا خرج او کتر کرد چون پیغمبر
 علیه السلام حهل ناله شد حق سبحانه و تعالی او را شرف و حرم
 شرف کرد ایزد از پیچ اول تا شش ماه خواب و حالات مشترات
 هیچ پدید و حدیث الرقیب الصالحه جزو فرستند و بر غیر او من بسبی
 برین معنی است یعنی پست و نه نال کعبه در زمان رسالت او بود

جهل و شش ماه باشد پس شش ماه خواب جزوی از جهل ریش بود و به بیداری
 در رابع عشرین رمضان سنه احدى و از بعین عام الفیل و حی آمد و کلام مجید
 بدین معنی ناطق است **شهر رمضان الذي انزل فيه القرآن و کتبت اسمانی همه در**
رمضان نازل شد تورات در شانزده رمضان و زبور در نانی عشر رمضان و انجیل
در نهمین عشر و قرآن در رابع عشر و تاریخ اسکندری در ماه آب سنه احدى و عشرین
و تسعایه و تاریخ فارسین اربعی هشت ماه شان بر نوزده از بادشاهی خسرو پرویز جا
جبرئیل بر روحی آورد بخ آیت از سوره اقرآء باسم ربك بحانه آمد و با خدیجه گفت
خدیجه را عسر زاده بود نامش ورقه بن نوفل در مکه از وعالم تر بنودی و دین
علسی داشت خدیجه از و احوال جبرئیل بر نیندک گفت و رسول خدایت پیش
پنجمبران و در کتبت و الی مسطور است که درین عهد پغمبری باشد که
رسالت بر او ختم باشد و اکابر پیشین از کفار او نشانیها داده اند از جمله
ملک خاریث اول ملوک حمیر بود کتبه شعر و میلک بعد هم رجل عظیم
بنی لایر حصن بالحرم لیسى احمد یالیت نبی اعمر بعد مخرجه بعام
اکنون اگر او را دعوت فرموده اند ایمان آوردن بدو واجب باشد
خدیجه گفت از دعوت سخن نکفت و بحانه آمد پغمبر علیه السلام
تا سر ما اثر کرد بود و جامه سردر کشیده جبرئیل آمد و آیت یاء ایها المرسلین
آورد و امر دعوت فرمود خدیجه در حال بد و ایمان آورد و پغمبر و خدیجه
و جبرئیل بهم نماز کرد ند وقت پیشین بود بعد از زمانی مرتضی علی سلمان
شد و اودران وقت یازده ساله بود بان نماز گزاردند وقت عصر بود جبرئیل

۳۱
 ۵
 ۱۲
 ۱۶
 ۱۳
 ۹۲۱

عَلَيْهِ السَّلَامُ عِيَّتُ كَرْدُ بَرِ اَزَانُ زَيْدِ بِنِ حَارِثَةَ مَوْلَى رَسُولِ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ
 وَالسَّلَامُ مُلْمَانُ شُدُ بَارِ نَمَازِ كَرْدِ نَدِ وَقْتُ شَامِ بُوْدُ بَغْمِبَرِ اِدْوَلِ بِالسَّلَامِ
 زَنِي وَكُوْدِكِي وَغَلَامِ خَرَشُدِ نَمِي شُدُ بَشِيكِرِ اَبُو بَكْرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ مُلْمَانُ
 شُدُ بَغْمِبَرِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالسَّلَامِ هَمِيكِسِ جَانِ خَمَرِ شُدُ كِي
 بِالسَّلَامِ اَبِي بَكْرٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ اَوْ اَكْسِي كِي اَزِ مَرْدَانِ مُلْمَانُ شُدُ اَبُو بَكْرٍ
 وَارِزَانِ خَدِيحَةَ وَانِ كُوْدِ كَانِ عَلِي وَارِزِ بِنْدِ كَانِ زَيْدِ بِنِ حَارِثَةَ وَبِسْمِ
 اَبُو بَكْرٍ مَبْضِي كَا بَرِ مُلْمَانُ شُدُ نَدِ جُوْنِ عَمَّانِ عَفَّانِ وَطَلْحَةَ وَزُبَيْرَ
 عَوَامِ وَسَعْدِ بِنِ وَفَاصِ وَعَبْدِ الرَّحْمَنِ بِنِ عَوْفٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ بَسِ اَزَانِ اَبُو عُبَيْدِ
 حَبْرَاجِ مُلْمَانُ شُدُ وَابِنِ هَفْتِ مَرْدِ دَرِ مُلْمَانِ سَابِقِ نَدِ وَجُوْرِ اَزِ بَهْتِ
 پَسْتِ رُوْزِ بِيكُ كُذْ شُدِ جُوْمِ شِيَاطِيْنِ بَدِيْدِ شُدُ وَفَرِيْشِ هَمِي كَرْدِ نَدِ
 كِهْ مُحَمَّدِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَعْوَتِ بِنِي كِي كِنْدِ مَرْدُمِ دَرِ خَفِيَهْ
 مُلْمَانُ مِي شُدِ نَدِ تَا شَهْ شَالِ دَعْوَتِ دِي اَشْكَارِ اَبُوْدِ وَمُسْلِمَانِ
 بِمَجْدِ نَمِي يَارِ شُدِ رَفْتِ بَغْمِبَرِ عَلَيْهِ السَّلَامُ دَعَا كَرْدِ اَللّهُمَّ اِيْدِ الْمُوْتَمِيْنِ
 هَمِي بِنِ اَلْحَطَابِ اَوْ بَايِ جَهْلِ وَدُعَا دَرِ حَقِ عِيْرِ مُسْتَجَابِ شُدِ نَجَاهِ اَدَمِي
 مُلْمَانُ شُدِ بُوْدِ نَدِ يَارِ دَهْ زَنِ وَنَحْوِ نَدِ مَرْدِ جَهْلِ عَمَرِ نُوْدِ وَحُوْرِ نَبَا شَادِ
 دَرِ اَمْدِ مُلْمَانِ اَشْكَارِ اَكْرَدِ نَدِ وَبَغْمِبَرِ يَا اَزَانِ لَسُوْ وَبِحَيْدِ رَفْتِ
 وَنَمَازِ جَمْعَهْ كَرْدِ نَدِ مِيكَا نِ صَرِيْحِ بَدِيْدِ نَدِ كِهْ بَغْمِبَرِ دِي اَشْكَارِ اَكْرَدِ
 اَمَّا سَيِّبِ اَنْكَ اَبُو طَالِبِ اَمِيْرِ مَكِهْ بُوْدِ اَسْبِي ظَاهِرِ دِي نَمِي نُو اَسْتَدِرِ شَائِدِ
 مُلْمَانِ اَزِ اَزْجَمَاتِ بَسِيَارِ مِي دَا دِنْدِ اَبِي الْعَاصِ بِنِ رِبْعِ رَا كِهْ زَيْبِ بِنْتِ

رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَبْتَهُ بِنِيسَةَ لَهَا كَرُمَةٌ بِنْتِ
 رَسُولِ اللَّهِ دَرَجَاتُهَا أَيْشَانُ بَوَالِزَامُ مَوَدُّنَدُ نَارِ نَارِ اِطْلَاقُ دَهْنَدُ وَبِزِينَةَ
 كَرُمَةَ دُخْرَهُ بِنِيزَكُ كَرُمَةَ دَرْمَكَةَ خَوَانَدُ بَعُوضُ بَدِ اِيشَانُ دَهْنَدُ
 اِمَا عَبْتَهُ رُقِيَّةَ رَابِعَةَ اِنْ دَخُولُ طَلَاقُ دَا بِنِغَمْبَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ دَرِجُونِ اَوْ دَعَا
 كَرَدُ اَللَّهِ سَلَطَ عَلَيْهِ كَلِمَاتُ كَلَامُ اَبَا اَوْ رَاشِدِي دَرِ سَفَرِ بَدْرِ بِنِغَمْبَرٍ
 عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ رُقِيَّةَ رَابِعَةَ اِسْمَانُ عَقَانُ دَا جُونُ اَزْ وَجْهِ بِنِج
 ثَالِ بِكَ دَشْتِ دَرِ مَاهِ رَجَبِ اَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عِشْمَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ بَارُقِيَّةَ
 وَجِسْمَهُ وَجَمْعِي اَزْ صَحَابَةِ بَقَرْمَانَ رَسُولِ عَلَيْهِ السَّلَامُ حَبِثَهُ هَجْرَتُ كَرُمَةَ
 وَبَعْضُ نَارِ اَبَا خُوْدِي بَرْدُ دَقْ اَبْدَانِ مَدِّي بَعْضُ اَزْ اِيشَانُ بَا اَمْدَنْدُ بَعْدَ اَزْ
 قُرَيْشِ اَزْ بِنِغَمْبَرِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَبَنِي هَاشِمٍ وَاسْلِمَانُ اَنْ بَرِيدُ نَدُو تَاهَشْتِ مَاهِ
 بَارَسُولِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَاِيشَانُ نَهْ سَخَرُ كَفْتُ وَنَهْ بَوُ نَدُو مَعَامَلَهُ كَرُمَةَ تَا اَلْوَجْهِي
 زُهَيْرِ بْنِ هِشَامِ كَرُمَةَ لِسَعْمِ رَسُولِ بُو دَا اَنْ خَالِفْتِ نَامَهُ بَا طَلِ كَرْدِ لَبْرَانِ
 مَجْدِرَةَ شَوْ قَمَرِ بُو دَجُونِ اَزْ وَجْهِ ثَالِ دَهْمُ دَرِ رَشِيدِ دَرِ مَاهِ ذِي الْقَعْدَةِ
 اَبُو طَالِبِ دَرِ كَدَشْتِ وَخَدِي بَحَّةَ بَعْدَ اَزْ وَبِشِيهِ رُو زِ مَتَوَفَى شُدُ بِنِغَمْبَرِ عَلَيْهِ
 الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ اَنْ ثَالِ رَا عَامِ اَلْحَرْبِ خَوَانَدِي بَعْدَ اَزْ اَبُو طَالِبِ عَبَّاسُ اَمِيرِ
 مَكَّةَ شُدَا اَمَّا جُونِ سَلِيمِ الْقَلْبِ بُو دَشْرِكُ كَفَارِ اِيشَانُ بِنِغَمْبَرِ عَلَيْهِ
 السَّلَامُ دَفْعُ نَبِي كَرْدِ قُرَيْشِ بَا اَوْ جَفَا هَا كَرْدِ بِنِغَمْبَرِ بَا بَنِي هَاشِمٍ اَزْ دَشْتِ
 اِيشَانُ بَحْصَارِي كَرُمَةَ اَنْ رَا شَعْبُ خَوَانَدِ مَحْضَرِ شُدُ نَدُو عِبْدَ اللَّهِ عِبَّاسُ
 اَبْنَامُ اَوْلَادِ شُدُ بِنِغَمْبَرِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَعْدَ اَزْ سِتَّةَ مَاهِ بَطَائِفُ رَفْتُ

زید بن حارثه با او دو ماه و ده روز بجا اقامت کرد و بر او کس نپذیرفت
 و با او جفاها کردند و بالزام از آنجا براندند جو زعمت مکه فرمود
 در راه کروه جزید و رسیدند و مسلمان شدند پیغمبر علیه الصلوة
 والسلام بزهار مطعم بن عدی مکه در آمد جو ز از وحی یازده سال
 و چند ماه بگذشت معراج اتفاق افتاد در شب رابع عشرین رجب
 سه اشتری و خمیز عام الفیل پنج نماز فرض شد جو ز جو کفار سخت
 شد حامیان اهل مدینه را بحقیقه دعوت مینکرد از بنی خزیمه شش کس
 دین او بپذیرفتند و مدینه رفتند و سال دیگر از اهل مدینه دو از ده کس بیامدند
 و در عقبه با او بیعت کردند و پیغمبر علیه السلام مصعب بن عمیران با ایشان
 بیفرستاد تا اهل مدینه برداشت او مسلمان شدند و ایشانرا مسلمانان و آموخت
 کفار خیر یافتند با اتفاق بلذکر بصورت شیخ بخدی پیش ایشان
 آمدند پیکش رسول صلی الله علیه و سلم کردند پیغمبر علیه السلام بفرمان
 حق تعالی در آخر سال سیزده از وحی گذشته که شش و ثلث و خمیز عام الفیل
 بود بمدینه رفت ابو بکر رضی الله عنه و علامه عابری فخریه و عبدالله
 اریقط در خدمت مش بودند مدینه در خانه کلثوم بن الهذیم ترول فرمود
 تا آدینه آنجا بود و در آدینه در بنی شالم نماز جمعه گزارد و بر ناقه نشست
 و ششرها کرد ناقه بر آنجا که اکنون روضه است فرود آمد در حدود
 آن خانه ابو ایوب خالد بن زید اضاری بنقل فرمود آن زمین باین بخرید
 و بر در مسجد خانه ساخت مدینار او را نصرت کردند و بدین سبب اضار لقب

۳۴

۵۳

۵۲

یافتند جهودان مدینه گفتندی ما بجاده سوی کرده ایم تا مسلمانان را
 نسل نباشد و خبر بمکه فرستادند کافران بدین شادمان گشته و در سوره
 صلی الله علیه و سلم فرموده بود که نسل مسلمانان تا قیامت باقی خواهد
 بود همان سال در مدینه از مسلمانان عبد الله زبیر از مهاجرو انصاریان
 بشران انصار و مختار بن ابی عیبه از اعراب پیرو فتول شدند جهودان
 کاذب گشته و این هر سه امارت یافتند پیغمبر علیه السلام در مدینه
 بصرمان حق تعالی قبله از طرف بیت المقدس بجای که محول فرمود و
 اسلام آشکارا کرد مسلمانان قریه گرفت پیغمبر علیه الصلوٰه و السلام
 با جمعی جهودان صلح کرد در آن چند ماه امر آمد و نماز پیشین و عصر
 و عشا چهار رکعت و شام نسیه رکعت معین گشت در مدت ده سال
 که پیغمبر علیه الصلوٰه و السلام در مدینه بود با کفار پیشین
 بار خنذاکه و بر و ابی بنی و یکبار در سال اول در ماه رمضان خنزه
 بن عبد المطلب بر سر کار و از مکه فرستاد که از شام می آمدند و مهتر
 ایشان ابو جهل بود حمزه برفت و ایشان را نادیدن بان مدینه آمد دیگر
 حمزه و ابو عیبه جراح و سعد و قاص را در سؤال بجنک عکرمه بن
 ابی جهل فرستاد عکرمه از ایشان ستم بر شد و ایشان مظفر با مدینه آمدند دیگر
 در نهمین عیش هزلی الحجه عید غدیر فرمود و مهاجرو انصار را با هم دیگر کرد
 داد دیگر در نهمین عیش هزلی الحجه عائشه بنت ابی بکر رضی الله عنه
 با خود گرفت عائشه نه ساله بود تا دو سال با او دخول کرد در سال دوم

امیرالمؤمنین ایچ بکر صدیق رضی الله عنه فاطمه بنت رسول را خواستاری
 کرد رسول صلی الله علیه وسلم فرمود قضا نازل نشد است بعد از آن همه خطاب
 رضی الله عنه و جمعی اکابر قریش خواستاری کردند همین جواب داد جمعی علی
 را گفتند تو اس خواستاری کن گفت چگونه خواستاری کنی که پنجم
 علیه السلام او را با شرف قریش نداد گفتند تو بخواه شاید که بتو دهد
 علی خواستاری کرد پیغمبر صلی الله علیه وسلم فرمود حق تعالی مرا بدین
 تزویج امر فرموده است و اس مالک نام فرمود ابو بکر صدیق و عمر خطاب
 و عثمان عفان و عبد الرحمن عوف و سعد وقاص و طلحه و زبیر و بعضی صحابه
 را بخوان چون حاضر شدند برین موصی خطبه خواند الحمد لله المحمود
 نعت المعبود بقدره المطاع بسطوانه المهاب من عتابه و سطوانه النان
 امره و انصیه و سمانه الذی خلق الخلق بقدرته و شره فسر با حکامه و اعزهم
 بدرینه و اکرمهم بنسبه محمد ثم ان الله تبرک اسمہ و قالت عظمتہ جعل
 المصاهرة سببا لاخقا و امر معترضا المشج به الارحام و الزمها الانام فقال
 عز وجل وهو الذی خلق من الماء بشرا فجعله نسبا و صهرا و کان ربک
 قذیرا فامر الله بحرمی الی قضایه و قضایه بحرمی الی قدره و لکل قضاء قدر
 و لکل قدر اجل و لکل اجل کتاب یحوی الله ما یشاء و ینبت و عند امر
 الکتاب ثم ان الله تعالی امر بان ازوج فاطمه بنت خدیجه من علی بن
 ابی طالب فاشهد الی قد زوجناه ایاها علی اربع مائة مثقال فضة ان رضی
 لک بذلك بسطی خرم ما و نیت خواست پسر ایشان نهاد و فرمود که تا راج

بیستم
 است اردریان له

گفت در آن حالت علی مرتضی در آمد بجنبه صلی الله علیه و سلم
 در روی او بوسه فرمود و گفت خدای تعالی امر فرمود فاطمه را بتو
 بجهار صد مثقال نقره آویزد بدین راضی هستی علی گفت بلی بجنبه
 گفت جمع الله شملکم و فریقکم و اسعد جدکم و باریک علیکم كما و
 اخرج منکم کثیرا طیباً و در ماه صفر فاطمه رضوان الله عنها را با امیر المؤمنین
 علی کرم الله وجهه سپرد و فاطمه نیزه سئله بود و نه سال با او ماند
 علی از زوینه برید تا کرد حسن و حسین و دو دختر زینب و ام کلثوم
 و فاطمه علیها السلام در ماه رمضان سنه احدى عشر بعد از شرمای زوفا
 رسول در گذشت مرتضی علی و اسمائت عین زینب را بکرا و راضی کرد و پیش
 بخاک سپردند یقین مرتضی علی بوصیت او دختر زینب بنت رسول الله صلی الله
 علیه و سلم که پسر زینب بنت رسول بود بخوات و دیگر
 در ربیع الاول بخود عزیمت کاروان مکه فرمود بدیشان زینب بدیده ایوا
 رفت و زیان کور مادر کرد و جهت او امرش خواست خطاب آمد
 که چون او بیزداری شود از مغفرت با نصیب نباشد اما بپرکت فرزندی
 تا از عذاب این کزد این در آن خطه مردم دید با پیغمبر صلوات الله علیه
 بامدینه مراجعت فرمود دیگر در ماه ربیع الآخر بچنگ کاروان
 مکه که از شام می آمدند و امینه خلف مهتر ایشان بود روان شد تا بموضع
 که نامش انواط است شنید که کاروان مکه بگذشت بامدینه مراجعت
 فرمود دیگر در ماه جمادی الاول بر عمر کاروان بیرون رفت

تا بموضعیکه آنرا ذات العشره خوانند جدا نمیکند در پانزدهمین
 از کاروان خبر نبود با قومی جهت صلح کردند و امیر المؤمنین علی را انجا بوتراب
 گفت جهت آنکه علی خفته بود و کرد بر زویش نشسته بردای خود از او
 پال کرد و ابوتراب خواند دیگر در او اخرجمادی الاخر خبر آمده
 که عمر و بن جابر مکی و کزوهی از بنی جهن چهار پیمان مدینه از
 کله براندند پیغمبر علیه السلام در عقب کفار روان شد تا جاه شار
 بدر رفت و این بد زکجه بجا آمد بد ز منسوبت سیر قریش بود از کاروان اشری بود تا
 مدینه مراجعت کرد این غزوه را بدنا اولی گفتند دیگر در ماه رجب
 عید الله محسن با جمعونا کاکا ابرایان فرستاد تا از مکه خبر آوردند
 ایشان رفتند و در موضعی که از ابطر النخله گویند بر کاروان مکه زدند
 که از طائف آمدند و عمر و جضری را بکشند و غنمت بمدینه
 آوردند پیغمبر علیه الصلوٰه والسلام تعریف فرمود جهت آنکه
 در ماه حرام جنگ عاده بود بعد از آنکه از آنجا آمد و تصرف فرمود
 دیگر در روز براه قبه اشلا میان بانخانه کعبه معین شد و هم
 درین روز روزه رمضان فرض شد دیگر در ماه رمضان و حرم آمد که
 ابوسفیان با کاروان مکه از شام می آید راه برایشان بیک کمد خدای
 تعالی تراصرت خواهد داد پیغمبر علیه الصلوٰه والسلام و پدیدار روان شدند
 ابوسفیان از عزمیشا واقف شد راه بگردانید و مکه فرستاد و مدد
 خواست کاروان مکه مدد آورد و از شدند ابوسفیان کاروان را براه در پانزدهمین

رتاپند و حکیمان برآه بدر با پیغمبر صلی الله علیه و سلم رسیدند پیغمبر
 علیه الصلوة والسلام شصت و سیزده مرد بودند هشتاد و نهم از مهاجر و دویست
 و بیست از انصار و با کافران نهصد و پنجاه مرد بودند جنک اتفاق افتاد از مسلمانان
 چهارده کس شهید شدند شش از مهاجر و هشت از انصار و صد و بیست و یک کافر
 مکه ابو جهل و عتبه و شیبه و دیگران تا هفتاد و دو نفر در آن جنک کشته شدند
 و هفت جندی اسیر گشتند اسیران جندی خود را باز خریدند و عیال را رخصت کردند
 و جندی ایمان آوردند عتبه بنی معیط و نصر بن حارث از جمله اسیران بودند
 و در مکه با پیغمبر جفا کرده بودند بدان سبب اسیران یکت در بحال سوده
 بنت ربيعة بر اسیران کفار زاری میکرد پیغمبر علیه الصلوة والسلام او را
 طلاق داد و باز شفاعت عایشه تجدید نکاح کرد **دیگر** در رعیت پیغمبر
 علیه الصلوة والسلام در مدینه رقیه بنت سول صلی الله علیه و سلم که
 در حبالة عثمان بود در کشته شد پیغمبر علیه الصلوة والسلام ام کلثوم
 بجای او داد و بدیر شیب عثمان زای النور خواندند **دیگر** ابوسفیان
 اکابر مکه را نکو مشر و ملامت می کرد جهت جنک بدر و ایشان را
 به سستی نسبت میکرد او را گفتند محمد بجایست و مردی قوی بجای اگر مردی داری
 برو و کین قریش از محمد بجوای او سوگند خورد که از کس مدد نخواهد و با اتباع
 خود بجنگ پیغمبر رفت اما بدینه بیمارست شدن صحابه گمان فرستاد
 و دو مسلمان را از مدینه که بکار کل مشغول بودند بکشند و خانه چند
 خراب کردند و باز گشتند پیغمبر علیه الصلوة والسلام با یاران در عقب

او بر رفتند او را در نیاقتند ابو سفیان و اتباعش از ایشان حال جهمت سبک کرد
 اینانها از پشت انداخته بودند و از ابر بر گرفتند و این غزوه را سویق خوانند
 دیگر در عهد اصفی این سال پیغمبر علیه الصلوة و السلام قریبان کرد
 و این اولین قریبان بود و هم درین وقت در دیار عرب با عجم جنگ بود
 و با وجود کثرت عجم ظفر عرب را بود بیکت نام محمد که در
 جنگ یادی کرد در سال سوم در صف بجنگ بنی سلیم و بنی عطفان
 رفت بموضع که آنرا کدر مخواستند که فاریک ختند پیغمبر
 علیه السلام اموال ایشان غنیمت کرد و بامدینه آمد دیگر جنگ بنی قریظ
 رفت و حصارشان خراب کرد و خواسته غنیمت فرمود و مظفر بامدینه
 آمد و درین وقت شرب خمر حرام شد دیگر محمد بن سلیم الاوتی
 را با جمیع یاران بفرستاد تا کعب بن اشرف جهود را از قوم بنی نضیر
 بکشند دیگر هفت کس از بنی خزرج را بفرستاد تا ابو رافع سلام
 بن حنیف خیری بکشند دیگر زید بن حارثه را بجنگ مکه
 مقدسان ابو سفیان فرستاد بموضع فرود بهم رسیدند ابو سفیان منهدم
 شد زید خواسته اشان غنیمت کرد و بمدینه برد پیغمبر علیه السلام
 بر یاران بخش کرد و خمس خود تصرف کرد دیگر در منصف شوال
 ابو سفیان باشد هزار مرد مکی بجنگ پیغمبر آمد و پیغمبر علیه الصلوة
 و السلام یا یک هزار مرد برابر رفت بر کوه احد فریقین باملاقات بود جنگ
 کردند شکست بر اهل اسلام افتاد شصت و پنج صحابه چهاران مهاجر

و شست و يك از انصار شهيد شدند و دندان مبارك مصطفى صلی الله
 عليه و سلم شكسته شد و ابروی مجروح شد پشمبر خود را بر كشتی
 پنداخت امیرالمومنین علیه و سعاد و قاص انجام زد بها نمودند پشمبر علیه
 الصلوة و السلم نیر کرده میگرد و بعد و قاص میداد و میگفت هذا حالي فلیات
 كل رجل بحاله درین جنگ شمیر رقیبی علیه کرم الله وجهه شكسته
 شد پشمبر علیه السلم ذوالفقار بدو داد و آن شمیری بود که در حرب
 بدر مینه بن حجاج به پشمبر داد علی بن خنجر ذوالفقار کفار منهدم کرد ایند
 پشمبر رخسار او فرمود لا فنی الا علی لا سیم الا ذوالفقار درین جنگ حمزه
 بن عبدالمطلب كشته شد بر دست و چینی و این هفتاد زخم زد و پشت و دو
 كف او كشته شد ندش گزاشام را از مردی علیه و سعاد و قاص قوی
 بدید آمد خود کردند و کفار را از زمین گاه براندند کفار و عن کردند که در سال
 دیگر بعد از حرب بکشد مثل انان شكسته با مدینه آمدند در سال چهارم
 جمعی از کفار بنی نجار مدینه پیش پشمبر علیه السلم آمدند و گفتند
 قوم ما مسلمان می شوند معالی می باید که ایشان را مسلمان آورد پشمبر
 علیه الصلوة و السلام شش کس را از صحابا بفرستاد و هر شش را
 بکشد بجای که آنرا جمع خوانند دیگر از قومی عامر بن مجذوم
 الناس معلّم کردند پشمبر علیه الصلوة و السلام مسوع بنی داشت سوکند
 خوردند و ایمان کردند پشمبر علیه السلم جهل کس از صحابا به ایشان
 بفرستاد عمرو امیه بنی با ایشان در موضعی که آنرا بنی مویبه

خواسته مهتر قوم بنی قاهره مخالفت کرد و بعد دینی سلیم مسلماً تا از اکت
 و نشاء عمر و از میان بخت دیکر عمر و امیت مغیر و را با آمدی از
 انصار بغر سادات ابرو سفیان را بکشند بپوشه ست نیافتند دیکر جهل محفل
 که ددنی عامر کشته شده بود و وجهود را از بنی عامر که از پیش پیغمبر
 علیه السلام بازگشته بکشند دیکر بنی عامر پیش پیغمبر علیه الصلوة
 و السلام فرستادند و در کازان دو مقتول سخن گفتند که چون ایشان از
 حضرت رسالت امان یافته بودند یا قاتل یا ایما فرستند تا قصاص کنیم
 یا خون بها فرسند پیغمبر علیه السلام با اصحاب بدیه قوم بنی نصر رفت و
 از ایشان خونهای عمر و امیته مددخواست ایشان بد زفتاری کردند و در زینها
 اندیشه کردند که مسکن بر پیغمبر زشد و بکشند جبرئیل علیه السلام
 او را از مکر جهودان آگاه کرد پیغمبر علیه السلام اصحاب را بگذاشت
 و راه مدینه برداشت اصحاب در عقب پیامدند پیغمبر علیه السلام احوال
 با ایشان بازگفت دیکر محنک بنی عطفان و بنی ثعلب رفت کافر
 بعد از محاربه از جنگ بگریختند و آنچه داشتند بر یک داشتند پیغمبر
 صلی الله علیه و سلم خواسته غنیمت فرمود و باز بدینه مرا بخواست فرمود
 دیکر در ماه شوال بشرطی که در اجدرفته بوده بد ز رفت
 کفار پیامدند با مدینه فرمود این غنم را بدار المؤمنین خوانند در
 سال پنجم بماء ربیع الاول آگاهی آمد که جموع غراب بجای
 که آنرا دومة الجندل خوانند مجتمع آمدند پیغمبر علیه الصلوة و السلام

ایشانم

ایشان عمو را می گویند تا این عمل
در میان بنی امیه

آهنگ جنگ کرده که ما جنگ ناکرده بگریختند عتبه بن حصین
 و قوم او حضرت رسالت آمدند و صلح کردند پیغمبر علیه السلام اجازت
 داد که چهار بابان ایشان در حیدر مدینه علف خوار کنند و باز
 بمدینه مراجعت نمود دیگر در ماه شوال از قبایل عریده هزار مرد
 بجنگ پیغمبر شتافتند و قصد مدینه کردند پیغمبر علیه السلام
 و السلام بنده بر سلمان فارسی رضوان الله علیه فرمود تا مدینه را حذر کنند
 تا کفار بر آنجا منظر شوند و بنه هزار مرد جنگی ترتیب کردند لیکن عروه
 بن مسعود ثقفی با شورش شول جلت کرد تا اعراب با جهودان بنی قریظه
 در حر همدیکر بدظن شدند و هر قسالی با دو و کسر عظیم فرستاد و خوف
 در دهای کفار نهاد تا دعوی بنی امیه آوردند و مسلمانان از شهر ایشان
 ابر شدند در جنگ مرتضی علی با عزم و عزت که سر آمد بهلوانان همدیکر
 بود جنگ کرد و او را بکشت و این جنگ از عظمت حریت دیگر
 در ماه ذی قعد پیغمبر علیه السلام بجنگ جهودان بنی قریظه رفت
 و ایشان را محصور کرد جهودان بشرط آنکه جنایت بعد معاد مصلحت
 بیند با ایشان تعهد بر رساند بیرون آمدند سعد معاد مصلحت جنات
 دید که مردان شان بکشد و زن و بچه و خواسته غنیمت کنند پیغمبر علیه السلام
 از صواب سعد معاد تجاوز نکرد در سال ششم بکین شش صحابه بجز آن قوم
 بنی نضیر رفت کافران جنگ کرده بگریختند پیغمبر علیه السلام بان مدینه
 مراجعت نمود دیگر در ماه شعبان بجزوی مطلق رفت

منظور

ومظفر شد خواسته و برده بسیار غنیمت کرد در زیر عنبر و عایشه
 رضی الله عنهما باصفوان متهم کردند و زینب بنت جحش را رسول علیه السلام
 و حسان ثابت و طیح نرائی که خویش غلام ابی بکر صدیق رضی الله عنه تصدیق
 قول منافقان کردند معمر بنی الله علیه و سلم در کربلا را با علی کرم الله
 وجهه مشورت فرمود علی گفت در آن نیکو روی بسیارند اگر در روی شکست
 داری او را رها کن و دیگری را بجوایه درین سخن عایشه را با علی که اصرار پنداشد بنسبت
 علی بالصلاة والسلام با عمر در کار او مشورت کرد عمر رضی الله عنه گفت سخن
 دشمنان در حق او شموغ نباید داشت که حق تعالی و انداخت که زایندهگان نوناها
 بر یک خطار و دجکوه روا داد که بر محبوبه و خطای زنا رود بر زینب همت بر روی کمان
 مگر که مردم را از نیت گذر نیت هر چند عمر جواب عقی را نقل گفت
 پیغمبر علیه الصلاة والسلام متره د بود و در آن چند روز و وحی منزل نمی شد
 و قافله هفتاد آیه پاک می آمد منزل شد و پیغمبر را اید که فارغ گشت دیگر
 پیغمبر علیه السلام شتر از اجرا گاه نیست از عینه بن حصیر و قوم فرار از همد
 چرا که گاه همان جا نگاه کردند و شتران پیغمبر بردند مسئله سلوان در عقبه
 رفت چون خبر برودند که پیغمبر رسید کفار بگریختند و مسئله شتران باز گرفت
 و پیغمبر مراجعت نمود آیت آمد و حج فرض شد و آنرا غزاه غابه گویند از مدینه
 تا غابه یک بریده راهت صفتی دو آند مثل دیگر عمر و حاجت
 و خالد ولید درین سال با سلام درآمدند دیگر در روی عقد عزیمت جمع
 فرمود بمقرراتیک مکان سال دیگر شهر باز گشتند تا او بیاید و حج کند

در روایتی از ابوبکر که در آنجا
 در روایتی از ابوبکر که در آنجا
 در روایتی از ابوبکر که در آنجا

بابان بفرستاد

از پخته الرضوان خوانند دیگر دردی حجه هشت رسول به باد شاهان
 اطراف فرستاد و دعوت بدین اسلام کرد تا طبع بشید بپسندید را بمقتور ملک قطره فرستاد
 بمقتور سلطان نشد اما نامه را جواب نوشت و تحفه فرستاد استرد لیل و دگر کثیر
 ماریه نام را پیغمبر حضرت نمود و ابرهیم از و تولد شد کثیر کثیر دیگر شیرین نام
 حسان ثابت بخشد و استرد لیل را بعلی باد سخام بن و هب را بخارث عثمان
 باد شاه شام فرستاد سلطان نشد و جواب نامه نوشت سلیمان بن عمرو و راهب
 بن علی حنوفی باد شاه یمامه فرستاد سلطان نشد و در جواب نامه نوشت که آنچه
 مرا بان خوانده نکو و زیباست اما من خطیب و شاعر قوم خودم و عربت از من
 فرستاد اگر بعضی از ملک خود ببرد هدیه متابعت دی حکم عمر و عاص را
 محقون جلند ملک عثمان فرستاد سلطان شد و جواب نامه بنکون نوشت علاء
 حضری را بعد از ساری فرستاد ملک یحیی بن اسحاق قبول کرد و باسخ نامه باز فرستاد
 عمرو ایبه ضمیری یا هم بنی امی ملک حثه فرستاد سلطان شد و باسخ نامه بنکون
 نوشت و تحفهها فرستاد و حیه بن حلیفه را به هر قل قیصر روم فرستاد قیصر
 اسلام در خفیه قبول کرد و از رومیان بنهان داشت و نامه را بنکون جواب نوشت
 عبدالله بن حذافه پرویز باد شاه ایران فرستاد و بر صورت نامه نوشت بسم الله
 الرحمن الرحیم من محمد رسول الله الی پرویز هر مزد فانی احمد الله الیک الذی
 لا اله الا هو الحق القیوم الذی اذ سلنی بالحق لیسیرا و ینذیرا الی قوم علیه السفنه
 و سلبت عنوهم و من یهدی الله فلا مضل له و من یضل الله فلا هادی له فان الله
 بصیر العباد اما بعد فاسلم تسلما و اید بجز من الله و رسول و لم یجز منما

پرویز مشلمان نشد و نامه بدرید و در حق رسول ناسزا گفت چون خبر
 بر رسول علیه الصلوٰة والسلام رسید در حق او فرمود مرق الله ملکه کما
 مرق کتابی بدین سبب ملک او براقاد و دیگر تخمه او از بادشاهی تمنع نیافتند
دیگر در سال ششم صلوة استسقاء بود در سال هفتم بار محترم
 فتح خبیر بود و آن هفت قلعه بود در هر امیر المؤمنین علی کرم الله وجهه
 پیکر و زینة قلعه ناعم و قنوص و شق سحر کرده اند و با افلاخ شطیح و نلاله
 و کتبه و نطاط بینه مال صلح کرده اند تا قلعه بیدارند و پرویز زینت و مردیها
 که علی را ستیلاص این ملاح فرمود عبارت نکند **دیگر** بعد از فتح خبیر
 عزیمت استخلام کرد که در بی جنگ صلح سحر کرد و از اخطار خود ذکر دارند
 بر طاهر از بیغمبر راعی الصلوٰة والسلام زینت بنت حارث یهودی در بزغاله
 زهر کرد بزغاله با پیغمبر در غز آمد و گفت از من بخور که سموم پیغمبر علیه
 السلام از زینت برشید که جر لجیز کردی گفت اندیشیدم که اگر پیغمبری به نقد
 بنوت در یابو و زمان از نکند و اگر بادشاهی مردم از دست تو برهند پیغمبر او را
 عفو کرد لشکر بر الزان بزغاله خورده بود باز در یک دست دیگر از فدک سمر
 وادی القری کرد و آنرا محصور کرد و بعد از هفت سحر کرده اند **دیگر**
 در ماه شعبان ام کلثوم بنت رسول الله که در حبس آله عثمان بود در یک دست
 عثمان عظیم سئال شد پیغمبر علیه السلام فرمود اگر دختر یی دیگر داشتی بسو
 قادی **دیگر** درین سال جهت پیغمبر علیه السلام میری ساختند
 بنه دیجه و در زمان معویه شش درجه دیگر بران افزودند چون پیغمبر

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِرَأْسِ بَرْقَتٍ دَرِخْتِي كَيْ يَغْمُرَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 بِرَأْسِ نَكِيهِ زَدِي وَخَطْبَةَ كَرْدِي رَفَرْتُ رَسُولَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
 بِتَالِيقِ يَغْمُرُ عَلَيْهِ السَّلَامُ مِنْ فِرْعَوْنِ وَأَمْدُودِ رَحْتِ دَرِخْتِ كَرْدِي خُشُودِ
 كَرْدِي وَأَزْبَرْتُ بَرْقَتِ دِيكِرِ دَرْمَاهِ ذِي قَيْدِ بَرْقَتِ وَخَجِ وَعَيْمَرُ
 كَرْدِي كِيَانِ نِيهِ رُزْ شَهْرِي وَبَارِ كُ كُ دَاشْتَدُ وَرُوجَهَارُمُ مَرُاجَعَتِ
 فَرُودِ دَرِشَالِ هَشْتَمِ عِنْدَ اللَّهِ سَلِي رَابَا عَجَاهُ صَحَابَهُ بِجَنَّاكِ نِي سَلِيمِ
 كُ كُ جَهْلِ كَرْدِي صَحَابَهُ كُ شْتَهُ بُودِ دَرِ بَرِشْتَادِ دَرِشْتِ كَرْدِي هُوَ اَزِ نِي سَلِيمِ
 بَرِ اِيْشَانِ اَفْئَادِ نَدِ وَغَيْرِ عِبْدِ اللَّهِ دِيكِرِ اَرِ اَبْدِ رَجَهُ شَهَادَتِ رَسَائِدِنْدِ دِيكِرِ
 غَالِبِ اِيْشِي رَابَا صُدُوقِ صَحَابَهُ بِجَنَّاكِ نِي مَلُوحِ فَرِشْتَادِ بَرِ كُ فَا رِشْخُورِ كَرْدِنْدِ
 وَبِيْاَرِي بَكِشْتَدُ وَخَوَاشَهُ غَنِيْمَتِ كَرْدِنْدِ دِيكِرِ حَا مِ زُوقِ اَبَا اِيْشِي
 جَهَارِ صَحَابَهُ نَا بِجَنَّاكِ نِي عَا مِرِ فَرِشْتَادِنْدِ بَرِ اِيْشَانِ شِخُورِ كَرْدِنْدِ نِي عَا مِرِ شَهَادِ
 شُكْرِ اَسْلَامِ بِيْاَرِ شُ بَكِشْتَدُ حَا مِ زُوقِ وَسُلْمَانِ اَنِ خَوَاشَهُ
 وَخَهَارِ اَيَانِ اِيْشَانِ غَنِيْمَتِ كَرْدِنْدِ وَهَمْدِنْدِ اَوْرِدِنْدِ اَبُو عَيْدِنْدِ جَرَا حِ رَا بِجَنَّاكِ
 كُ فَا رِ كَا رِ دَرِ نَا وَرِشْتَادِنْدِ مَدُنِي دَرِشَا حِلِ قَوْفِ كَرْدِنْدِ اَزِ كُ فَا رِ
 كُ رِ زَانِدِي دَرِ نَدِي قِ تَمَامِ شُدِ بَرِ كُ دَرِخْتَانِ بِجُورِ دِنْدِ عَرَبِي اَزِ غَرِ وَ اَلْخَطْبَانِ
 كَرْدِنْدِ وَبَا مَدِيْهَ اَمْدُنْدِ دِيكِرِ عَمْرُو عَا مِرِ اَبُو مِ قِصَاعِ فَرِشْتَادِ
 بَا تَبِصَدِرِ عَمْرُو عَا مِرِ مَدِيْخَانِ اَنْ اَبُو كِرِ وَ عَمْرُو اَبُو عَيْدِنْدِ جَسْرَا حِ
 بَمَدِ اَوْرَادِ وِيْتِ مَرِ فَرِشْتَادِ اَوْرَادِ اَوْ صُوْرُ كَرْدِي اِيْشَانِ بَا مَارِ تِ اَمْدَه اَنْدِ سُوْلَا
 كَرْدِنْدِ دَرِ مَدِ اَمْدَه اَبُو عَمْرُو عَا مِرِ حِي كِ نَا كَرْدِه مَرَا حَتِ مَرُودِ كُ رِ اَنْ اَنْ

قوم نیز اسلام پذیرفت دیگر در ماه جمادی الاول لشکر
 روم قصد اسلام کردند زید بخارثه تا بایشه هزار مرد بجنگ رومیان
 فرستاد فرمود اگر زید شهید شود جعفر بن ابی طالب امیر شود و اگر او نیز
 شهید شود عبدالله بن رواحه امیر شود و اگر او نیز شهید شود خالد ولید امیر شود
 و هرگاه که رسول صلی الله علیه و سلم جعفر بن ابی طالب را شهید شنید
 برفتند و در مکه شام جنگ کردند زید بخارثه و جعفر بن ابی طالب در آن جنگ
 شهید شدند و خالد امیر گشته سیزده روز ماندند دیگر در ماه رمضان
 عزیمت استخلاص مکه فرمود جهت آنکه مکه میکان مخالف عهد
 بودند و بادشمان خزاعان که در نهاری بنی هاشم بودند منقو گشته
 و زیادت جنگ ترفه شهر حرکت و نمانت اهل مکه مطیع شد
 و آنجا نماز قصر کرد پیغمبر علیه السلام کعبه محترم از ایشان پاک گردانید و بر
 درگاه کعبه استاد گفت ای قوم مکه حکومت سزا و مکافات کردار شما
 حکومت سهل زعمی رو گفت در خور ما مکن در خور خود کن تا مردم
 باز گویند که بگو نهاد و لب دشت و پاک نژادی و گویند اقربا و هم شهریان
 او با او جفا کردند و مخالفت نمودند و او را در مقام خود نکند داشتند
 و بر او خوارانها کردند و مقصد جانش بر خاستند بجا غربت اختیار کردند خدا
 تعالی او را به پیکانگان ضرب داد و بران قوم فیروز گردانید و چنانکه از بیره
 او سزاید امیران محبت و با جرانان بارزم و باز ناز و کوه دکان شفقت
 زندگانی کرد و بمکافات ندی کرد ایشان بگوئی فرمود پیغمبر علیه السلام

مقام

بر این سخن رفت آورد و جرم اهل مکه بخشد آن روزا بوسیله از اسبکم فرمود
 و گفت من داخل دارای سفیان فها من ومن قلوب اسرار الکعبه فها من ومن قلوب
 اهل مکه فوج فوج و آمدند و سلطان میشدند و ابو بکر بدو فرمود ما در این حضرت رسالت
 بد پیغمبر علیه السلام ایشانرا احترام فرمود و گفت ابو بکر جرات کس داشتی تا من پیش
 ایشان رهنمی باند روزی تو مکه فرود دیگر در ماه شوال عتاب از اسب در
 بر مکه اسیر کرد و باد و از ده هزار مرد بجنگ مالک بن عوف بن نفیله بن زوانه
 شد عیان بنی الله عنه به بیار و لشکر بنا هات کرد پیغمبر علیه السلام
 و دامغ کرد و فرمود نسیم صبا لک الامة در آن جنگ اول شکست بر اهل
 اسلام افتاد پیغمبر علیه السلام و ابو بکر و عمر و علی و عیان و فضل و نوفل و ذ
 که عثم زاده مصطفی بودند از هت مرد و و غلام اشامه و برادرش امین با شاد
 فرمود بها نمودند پیغمبر علیه السلام با و از بلند میگفت انا النبی لا کذب اناب
 عبد المطلب و عیان ندانید کرد و سلیمان از آنجا فرزند با و از عیان سلیمانان خود کردند
 و در مقام خود نگذاشتند و بر او خوار می کردند و جنگ سخت اتفاق سلیمانان مظفر
 شدند و خیمت بیار بافتند عیان که گفت نصرنا رسول الله و الحریب سبیه
 و قد فرغ من قذرتهم فاقبضوا و انما الایمان الحام بینه لمانه و الله لا یوجع
 مالک بن عوف و او اکثر کار سلیمان شدند و پیغمبر علیه السلام ایشانرا و بعضی
 اسکار مکه را از خواسته که در آن حریب غنیمت فرموده بود انعام فرمود تا با این جهت
 سلیمان در دلتان شیرین کرد و ایشانرا مولفانه الفلوب خوانند و هر دین ماه با اهل
 طایف صلح کرد و امیر المؤمنین علی را بجنگ طایف فرستاد و طایف را از او کینت علی

مقام

مقام

خواهد شد و اشهر کرده و پسر خیمبر آورد پغمبر علیه السلام آن زن را جرئت
 داشت و پسر برادر فرستاد باین سبب عدوی و اکثر اهل طبرستان شدند
دیگر نجاشی پادشاه حبشه در کدشت پغمبر علیه السلام در مدینه
 بر نماز غایب کرد و حق تعالی جناب از پیش برداشت تا صحابه در مدینه او را
 در حبشه خفته بدیدند **دیگر** تمام قبائل عرب میل شما را کردند
 و پیغام فرستادند و اسلام قبول کردند قوم بنی تمیم و قوم بنی سعه بکر که دایگان
 رسول بودند قوم عسرو و بعد یکریب قوم عبدالقیس قوم بنی انداز نیز این قوم
 تمام استلیمان شدند قوم بنی حنیفه و اهل بامه و همچنین اسلام قبول کردند و ده
 کس را پسر خیمبر علیه السلام فرستادند سینه کذاب و هو ثمانه بن
 حیب با ایشان بود و خدمت ایشان میکرد پغمبر علیه السلام بنا بر آنکه
 فرموده بود سید القوم خادمه را یا از سینه کذاب او بهتر شناسانست
 سینه این سخن را بهانه ساخت و چون بامیان قوم خود رفت دعوی پغمبر
 کرد و فتنه او تا زمان ابراهیم بن ابوبکر بماند قوم بنی عمران ترسنا بودند
 بصلح جزیه قبول کردند و از قوم بنی عامر و کس بنی عامر بن طغیلا بود و بکر زید
 زبینه یمانه استلیمان شدند بقصد پغمبر علیه السلام آمدند پغمبر علیه
 السلام در حق ایشان دعا کرد یکی طالعون و یکی مصابحه مردمند دیگر بماء دی
 زبیب بنت رسول صلی الله علیه و سلم و رجاء له ابی العاص بود در کدشت
دیگر بماء ذی الحجه ابرهیم بن رسول علیه الصلوة و السلام از
 ماریه متولد شد در سال نهم بماء رجب بر عزم غزای طائف

کلام روان شد و فرمود متمولان اسلام ضعفا را ائمال مدد کتد امیر المؤمنین
 عثمان رضی الله عنه بشیاری مال بذل کرد بضمیر علیه السلام تا مو ضیع
 بتو کتد بفت و تقع دومة الجندل شد و بصلح مراجعت فرمود دیگر امیری حج
 بکرتب العالمین باهل اسلام رسید و حکرت که کتار دیگر حج زوتد و اول
 کتس که امیر حج شد ابو بکر صدیق بود و بر تفتی علی صاحب لودت آیت که در بیان
 حج آمده بر سردم خواند و کفاند رفتن حج بیع کرد در سال هجر
 قابل صدقات با طرف فرستاد و کتوتند دیگر در ماه شوال ابراهیم
 بن رسول علیه الصلوة والسلام در کتدشت و پیغمبر علیه السلام در عزای
 او فرمود القلب یحرق والعین تدمع ولا اقول الا ما یرضی الله فاعلی ورافک
 یا ابرهیم لخرؤتون عمر او یکال و دو ماه هشت روز بود در بیع مد فونست
 دیگر در ماه ذوالحجه این سال حج کرد و از احوال الوداع خواند و در آن
 راه رنجور شد و بخون مدینه رسید در سال پانزده هجر در ماه محرم خیاره
 که شامیان قصد اسلام دارند انامه زید را از مرز از جنگ فرمود
 و از بیم خبر آمد صبحه اسود بز کتب دعوی پیغمبری و کتد فرزند
 دلی و اهل بین را نامه کرد تا او را کتد و پیغمبر بود ثبوت اصحاب با از قتل او
 خبر داد که مثله که دعوی پیغمبری میکند و از قوم طایفه دعوت رسالت
 می کرد گار این و نون اکفایت کرد ندبند نان و بخوبی سخت شد چنانکه
 از نماز جماعت و امامت باز ماند امیر المؤمنین ابو بکر را امامت فرمود و پیغمبر
 علیه الصلوة والسلام در عقب او نماز گزارد و ابو بکر در هفتاد نماز در حال حیات

رَسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِمَامَتِكَ بِخَيْرٍ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ دَرَدُونَ
 دُوشنبه ماه ربيع الاول سال مذکور ببارالقدر رفت و بجهت هواداری
 و تزارع کا خلافت شهروز در خانه بماند تا خلافت بر ابو بکر رضوان الله عنه مقرر
 شد امیر المؤمنین علی و عباس و سیدان افضل و قائم و مولی رسول علیه السلام
 اقامه و شتران بانفاق مهاجر و انصار بجهت او کردند و شبه کفر در او
 پوشیدند بسبب و نماز کردند بسبب زنان و کودکان نماز کردند در خانه عائشه
 رضوان الله عنها بمدينه هجره آنجا که وفات کرده بود کور حفر کردند علی و سیدان
 عباس و قثم و شتران کور رفتند و او را دفن کردند و آخرین کسی که از کور برآمد
 قثم بود و بدین سخن کردی صغیره عمه او در مرثیه او گفت شتر
 اَلَا يَا رَسُولَ اللَّهِ كُنْتَ رَجَاءَنَا وَ كُنْتَ سَارِيرًا أَوْلَىٰ لَكَ كَأَيْنَا
 وَ كُنْتَ رَجِيمًا هَادِيًا وَ بَعَلِيْنَا لَيْتَ لَكَ الْقَوْمَ مَا كَانَ بَأْسِيَا
 بِسُرِّكَ مَا أَبَىٰ عَلَيْهِ لِفَقْدِهِ وَ لَكِنْ مَا اخْتَشَىٰ مِنَ الْمَرْحِ آيِسَا
 كَانَ عَلَىٰ قَلْبِي إِذْ كُنَّا بِحَمْدِهِ وَ مَا جِئْتُ مِنْ بَعْدِ النَّبِيِّ الْمَدَارِيَا
 فَذَلِكَ رَسُولَ اللَّهِ أَمِي وَ حَاوِيَا وَ عَسَىٰ وَ أَبَايَ وَ نَفْسِي وَ مَالِيَا
 صَدَقْتُ وَ بَلَغْتُ الرِّيَالَةَ صَادِقِيَا وَ مَتَّ حَلِيبَ الْعُودِ أَلْبَحْ صَافِيَا
 فَلَوْ أَنَّ رَبَّ النَّاسِ أَمَرَنِي بِبَيْسِنَا شَعْدَنَا وَ لَكِنْ أَمْرٌ كَانَ مَا ضِيَا
 أَقَاطِمِ صَلَّى اللَّهُ رَبِّي مُحَمَّدٌ وَ مَا خَفْتُ مِنْ بَعْدِ النَّبِيِّ مَكَلِيَا
 عَلَيْكَ مِنَ اللَّهِ السَّلَامُ حَيْثُ وَ دَخَلْتُ جَنَّاتٍ مِنَ الْعِزِّ وَ أَمِيَا
 أَرَىٰ حَسْبًا أَيْمَتَهُ وَ بَرَكْتُ فِيكَ وَ يَدْعُو حَذُّ الْيَوْمِ نَائِيَا

بسی از آن اصحاب از مهاجر و انصار رفت

وَفَاطِمَةَ بِنْتَ رَسُولِ اللَّهِ إِذَا بَيَّأَتْ إِشْرَاكَهُ شَعْرًا
 مَاذَا عَلَى مَنْ شِمَّ ثُرْبَتَهُ أَحْمَدُ   أَنْ لَا يَشْرُدَ الزَّمَانُ غَوْلِيَنَا
 صَبَّتْ عَلَى مَصَابِيهِ لَوْ أَنَّهَا   صَبَّتْ عَلَى الْأَيَّامِ مِنْ زَيْبِ الْيَسَا
 وَهَرَاؤُكُنَّ شَعْرًا   إِذَا مَا تَمَيَّنَتْ قَلَّ ذِكْرُهُ
 وَذِكْرُ أَبِي قَدَمَاتٍ وَاللَّهِ أَكْثَرُ   فَوَاعِجًا لِلْمَوْتِ يَسْتَأَلُ مِثْلَهُ
 وَوَأَعِجًا مِنْ مِثْلِهِ كَيْفَ يَعْرِفُ   لَنْ يُعْجِبَ اجْتِمَانَهُ لَمْ يُنْصَبُوا
 مَكَارِهِ اللَّامِيهِ إِلَى الْخَيْرِ ذَكَرُ   وَاعْتَدَابِي دَرْ مَرِيئِهِ يَعْجَبُ مِثْلِي اللَّهُ
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كُنْتُ شَعْرًا   يَأْخُذُ مِنْ دَفْنِ الْفَتَاخِ اعْظُمُهُ
 وَطَابَ مِنْ طَيِّبِزِ الْفَتَاخِ وَالْأَكْرَمُ   نَقِيهِ الْفِدَاءِ لِقَبْرَاتٍ شَاكِيَهُ
 فَهِيَ الْعِنَافُ وَفِي الْجَدِّ وَالْكَرَمُ   أَنْتَ النَّبِيُّ الَّذِي رَجَى شِفَاعَتَهُ
 يَوْمَ الْحِسَابِ إِذَا مَا زَلَّتِ الْقَدَمُ   وَهَرَاؤُكُنَّ كُنْتُ رَفِئًا اللَّهُ عِنْدَ رَمِيهِ
 بِنَعْمِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ   رُوِيَ عَلَى زَفَرَانَ مَطْوُونِيَهُ
 يَأْتِيهَا خَرَجَتْ مَعَ النَّفَارَاتِ   لَمْ أَلِكْ جِنًّا لِلْيَسُوءِ وَأَمَّنَا
 أَنْكِ خَافَ أَنْ يَطُولَ حَيَاتِي   ذَكَرَ خَصَائِصَ رَسُولِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 نَمَازِجَاشَتْ وَمَنَاعَتُهُ وَمَازِجَتْ   دُشِبَتْ وَمَسْأَلُ الْوَكْرَانِ وَقَرَّ بَازِ كَرْدَانِ
 بَرُوقِي وَاجِبٌ بُوْدٌ وَبَرَامَتُهُ   سُنَّتْ أَشْتَدَّ نَازًا خَيْرَ كَرْدَانِ بَرْدًا وَامَّ نَكَلِ حَشَاكَ
 بِأَعْمَبِ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ   وَبَرَّ نَهْرَاتِ دُنْيَا أَنْ نَهْرًا حَشَانًا وَمَشُورًا
 بِأَصَابِهِ دَرَامُورٍ وَصَبْرُورٍ   فَنَالَ بِأَوْجُوهَا لِكُلِّ كَرْدَانٍ زِيَادَتٍ وَبِضَعْفٍ
 بِأَشْدُّرٍ وَوَاجِبٌ وَدُورِيَّتِ مَعْرِفَتِ كَرْدَانِ   بِرَاوَلَجَتْ وَبَرَامَتِ

نیست و بر ائمت واجب بود که از هزار و زنی بیکه او را در نظر خویش
 آید شوهرش آن زن از بهر بیبر طلاق دادن و اگر ائمت در زمان ائمه
 و چند منلی اعیانند و سلم او را آواز دهد اجابت کردن و جواب
 دادن بر ائمت واجب بود و زکوة فرض بر او بر خویشاں اوهاشمن
 بطلی و اهل بیت و آراء دیگرگان اوجیهت شرف او حرام است
 و صدقه تطوع خاص بر او حرام است و چیزی بیکسری دادن تا زیادت
 ازان بر او تکلف کند بر او حرام بود و زده ازان بر او بکردن جوئی
 سبب جنک پوشیده باشد بر ازان بیکه بجنک رود و ظفر و همز
 معین شود بر او حرام بود و بیخاست بجهت کردن یعنی شخصی ابطاهر
 امر نواز شرک کردن و بجهت ایشان است بقتول بر او حرام بود و بقول
 مکرر و بر ائمت نیست نکاح کاپه و کثیر بیکه بر او حرام بود و بر ائمت
 و شیرو پیاز حرام و مانند آن بقول بر او حرام بود و بقول مکرر و بر ائمت
 نیست و بر ائمت جهت او حرام بود مگر کوه مدخوله او را خواستن و آواز
 بلند تر از آواز او برداشتن و آواز بانام یا کبیت خواندن یا آواز در خانه
 دادن و آواز خواندن و جهت دیگران حرام نیست و زده و معالذ اشتن
 و کسب غنیمت تصرف کردن و جهت خمر خود برداشتن او را مباح
 بود و ائمت را نیست و او را مباح بود در مرض موت مال خود بهر کس
 خواهد وصیت کردن و ائمت را ثلث پسر بقایست و او را و او در خدمت
 هر کس که خواهد بر یک خواهد زنی بدهد اگر چه دختر و ولی را ضعیف باشد

در این کتاب در تمام این باب
 در این کتاب در تمام این باب